

halvt efter Grund og halvt efter Næring. Dette Forhold blev forandret ved Loven af 11te Februar 1863, og, som ærede Medlemmer vide, blev den Gang ogsaa Skatterne paa faste Ejendomme sikrede og en Formue- og Fæslighedsafgift indført. Det er ikke uden Interesse at efterse, hvad der siges i Motiverne til Loven af 11te Februar 1863, og det hedder deri saaledes: „Det er en bekendt Sag, at Afgiften paa Grundejendomme er den bedst sikrede, den, som lettest indgaar og vækker mindst Misnøje. At bygge den hele Bæftatning paa en personel Vgning vilde navnlig under nedgaaende Konjunkturer — sikkert være meget misligt.“ Det har altsaa tidligere gennem Lovgivning været erkendt, at Grundejendomme paa Landet og i Byerne, den faste Ejendom som saadan, burde bære nogle Byrder, og det er jo ogsaa noget, enhver vil forstaa, at den faste Ejendom som saadan skaffer Kommunen nogle Byrder, og at det altsaa er ret og billigt, at den til Gengæld yder noget. Jeg mener altsaa, at hvis man vil gaa den Vej, som det ærede Medlem vil, og navnlig naar man vil regulere Forholdet mellem Kjøbsteder og Land, vil det være naturligt at søge en ny og bedre Ordning for Skatteudredelsen af faste Ejendomme paa Landet, men ikke at afflatte den. Nu misliker jeg jo ikke, at det ærede Medlem har villet sætte noget andet i Stedet, og navnlig skaffe ny Indtægtskilder. Af disse Indtægtskilder er der klart nok enkelte, der kunne frem efterhaanden, det behøver jeg ikke at dvæle ved, men det er Tiender, Jordskuld og Arveafgift. De Udgifter, der vilde fremkomme paa det Grundlag, ere jo imidlertid ikke noget betydeligt, og jeg mener at kunne forbigaa dem. Derimod er der et nyt Grundlag, som jeg har tilladt mig at sige, at det vist er logisk rigtig at tage med, det er Prioriteterne, og det er et højt interessant Grundlag, som vilde give noget flækkeligt, hvis man virkelig kunde gennemføre en Bæftatning paa dem, men det anser jeg for umuligt. Jeg skal nævne lidt hvorfor, og hvorledes Forholdene vilde stille sig, for saa vidt man kan komme over dem i dette Dødblik. Man har ikke nogen sikker Burdering af samtlige Fordejeendomme her i Landet, den eneste, jeg har set, er, naar man tager Stovenes Værdi, de dyrkede Jorders, Landbrugshyngningernes, Tienders og Kreaturers Værdi, altsaa Hovedgenstandene for Pantfætning, og i „Danmarks Statistik“, udgivet af to Herrer Professore ved Universitetet, er den samlede Værdi af dette angivet til henimod 4.000 Mill. Kr. Hvor meget af disse der er prioriteret, ser jeg mig ikke i Stand

til at opgave. Man har nemlig nok Opgivelser af Prioritetsforholdene for de enkelte Aar, hvorledes de stige, og hvorledes de synke, men noget absolut Tal lader sig ikke udfinde, og de særlig saakundige, f. Eks. det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgtreds (Scharling), som jeg har henvendt mig til, ere ganske enige med mig deri. Der findes imidlertid betydelige Prioriteter paa Landejendomme, og i enkelte Retninger kan man ogsaa paavise, hvor store de ere. De private Prioriteter er jeg ikke i Stand til at sige med et Tal, derimod lader det sig opgøre, hvor store Kreditforeningernes og Sparekassernes Ublaar ere i faste Ejendomme, men de ere selvfølgelig ikke alle paa Landet. Af Kreditforeningerne var der ublaant den 31te December 1891 427,837,874 Kr., af Sparekasserne var der den 31te Marts 1891 i faste Ejendomme ublaant 222,127,014 Kr. Selvfølgelig er det sidste Tal delt mellem Landejendomme og Kjøbstadejendomme, saa det maa lide nogen Nedgang; men man tager næppe fejl ved at sige, at ca. 600 Mill. Kr. ere ublaante af Kreditforeningerne og Sparekasserne i Landejendomme. Hvor meget der er ublaant af umyndiges Midler, ved jeg i Dødblikket ikke, og hvor meget der er ublaant af private i Prioriteter, ved jeg heller ikke; men lad os nu se lidt paa disse Forhold. Hvis man paalægger Prioritetslaverne, dem, der have ublaant Penge i Ejendomme, at svare en Andel af kommunale Afgifter, saa maa man ogsaa opkræve dem hos dem, og det er jo ogsaa Meningen . . . (S. Scavenius: Nej). Ja, jeg ved ikke, hvorledes de saa skulde opkræves. (S. Scavenius: Gennem den mellemkommunale Bæftatning). Naar, gennem den interkommunale Bæftatning; ja, men saa maa de altsaa opkræves hos dem i den Kommune, hvori de bo, men opkræves hos dem skulde de. Om man imidlertid kan faa dem til at betale dem, turde være et ganske andet Spørgsmaal; det er dog højt sandsynligt, at de Folk, som ublaane Penge i private Ejendomme, vilde sige: Nej, saa kaste vi os over Bankpapirer og andre Papirer, det er mere bekvemt end at have denne Bæftatning af Prioriteter. Det er ganske sikkert, at de umyndiges Midler, der ere ublaante, kan man faa ramte, og det er klart, at Sparekasserne kan man maalk og ogsaa ramme; skønt de ogsaa staa noget friere med deres Institutioner, er det dog ogsaa Institutioner, som skulde ublaane i Ejendomme, saa dem kan man maalk og ogsaa faa fat paa. Efter mit Støn vil Følgen imidlertid af en saadan Bæftemmelse være, at Realkreditten mere og mere bliver givet af Kreditforeningerne.